USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobců: **a) T. M.**, **b) nezletilá D. M.**, a **c) nezletilý D. M.**, zastoupeni Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M. advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2016, č. j. OAM-350/ZA-ZA11-HA10-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2017, č. j. 46 Az 6/2016 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost žalobců **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M. **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 9.365 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně podala dne 11. 4. 2016 žádost o mezinárodní ochranu pro sebe a pro své nezletilé děti. Žalobci jsou státní příslušníci Ukrajiny. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že na Ukrajině je válka, jsou tam problémy s pracovním uplatněním a bydlením. Poslední místo bydliště na Ukrajině mají v obci Chust v Zakarpatské oblasti. Na Ukrajinu se nechce vracet, pokud by byl její manžel odveden do armády, zůstala by s dětmi sama. Manžel žalobkyně pobývá v České republice 13 let kvůli práci.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 5. 2016, č. j. OAM-350/ZA-ZA11-HA10-2016, (dále „**napadené rozhodnutí**“), neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

[3] Proti napadenému rozhodnutí podali žalobci žalobu, přičemž Krajský soud v Praze (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 23. 5. 2017, č. j. 46 Az 6/2016 – 37, (dále „**napadený rozsudek**“) žalobu zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobcům nehrozí v případě návratu do vlasti vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. Žalobci pochází ze Zakarpatské oblasti, kde k ozbrojeným střetům nedochází, a tato oblast se nachází pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Povolání do armády hypoteticky hrozí pouze manželovi žalobkyně a), nikoli žalobcům. Žalovaný správně poukázal na to, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem. Krajský soud neshledal porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť v případě, že bude otec nezletilých žalobců povolán k výkonu branné povinnosti, bude se o ně žalobkyně schopna postarat sama, jako tomu bylo již v minulosti. V případě návratu nezletilých žalobců do vlasti by se s nimi vrátili oba jejich rodiče, tudíž by rodina zůstala zachována. Nelze taktéž přehlédnout, že v zemi původu žijí další rodinní příslušníci nezletilých žalobců. Ve správním řízení se neobjevily žádné natolik výjimečné nebo vážné okolnosti, které by bylo možné zhodnotit v rámci institutu humanitárního azylu. Žalobkyně a) je práceschopnou osobou, která se dokáže o sebe a své děti postarat, když toto dokázala již dříve v době, kdy její manžel pobýval střídavě v ČR. Žalobkyně a) výslovně uvedla, že její zdravotní stav je dobrý a ani v případě nezletilých žalobců neuvedla nic, co by svědčilo o jejich špatném zdravotním stavu. Úvaha žalovaného o neudělení humanitárního azylu podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu a v tomto případě krajský soud neshledal, že by úvaha žalovaného byla nelogická či nezákonná.

[4] Žalobci (dále „stěžovatelé“) podali proti napadenému rozsudku **kasační stížnost,** a to z důvodů, které podřadili pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelé poukazovali na to, že žalovaný nedostatečně posoudil aktuální situaci na Ukrajině, kde i v oblasti, ze které pochází, dochází k ozbrojeným střetům a obětem na životech. Žalovaným a soudem došlo k nesprávnému posouzení situace na západě Ukrajiny ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany. Válka na východě Ukrajiny nemá na civilní obyvatelstvo jen ekonomicko-sociální, ale rovněž bezpečnostní vliv, a to zejména ve vztahu k osobám, které odmítají podpořit současnou vládu nebo otevřeně odmítají nastoupit na povolávací rozkaz. Stěžovatelé podpůrně odkazují na zprávy o zemi původu.

[6] Absence zázemí v zemi původu, délka pobytu na území ČR, hrozící chudoba v zemi původu, to vše v kontextu nízkého věku stěžovatelů b) a c) tvoří humanitární aspekty žádosti. Žalovaný ani krajský soud tyto aspekty ve svém souhrnu vzájemně nehodnotily. Napadené rozhodnutí není individualizované ve vztahu k situaci stěžovatelů. Stěžovatelka žije s dětmi a manželem v ČR, děti zde navštěvují školu, na Ukrajině nemají žádné zázemí a zdroj obživy. Zájem nezletilého dítěte nebyl dostatečně hodnocen. Krajský soud zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť odmítl úvahy, že v případě nenastoupení do armády by byl manžel stěžovatelky trestně stíhán a vězněn, stěžovatelka by v tom případě nebyla schopná se o rodinu postarat. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že napadeným rozhodnutím dochází k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

[7] Stěžovatelé spatřují nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i v tom, že soud řádně nezhodnotil možnosti vnitřního přesídlení stěžovatelů a nebezpečí návratu do místa původu, nevypořádal se tak se žalobními námitkami v doplnění žaloby. Stěžovatelé jsou názoru, že kasační stížnost je přijatelná, neboť došlo k zásadnému pochybení soudu, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelů.

[8] Žalovaný ve **vyjádření** uvedl, že nesouhlasí s argumentací v kasační stížnosti. Důvody, pro které stěžovatelka a) o mezinárodní ochranu požádala, nelze považovat za azylově relevantní a nepředstavují ani důvod k opodstatněným obavám ze skutečného nebezpečí vážné újmy, pokud se na Ukrajinu vrátí. Odůvodnění neudělení humanitárního azylu je dostatečné a odráží zjištěný stav věci. Nelze konstatovat, že by se situace stěžovatelů vymykala problémům, jimž v zemi čelí většina ukrajinské populace. Vzhledem k tomu, že rodina žila před odchodem ze země v Zakarpatské oblasti, bylo by nadbytečné zabývat se problematikou vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Byť chtěla stěžovatelka odjezdem do ČR zajistit dětem lepší život, sama si je vědoma, že s problémem nízkých příjmů se na Ukrajině potýká mnoho lidí. Krajský soud se v potřebném rozsahu zabýval otázkou nejlepšího zájmu nezletilých dětí a argumentace nepřezkoumatelností rozsudku postrádá reálný základ. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti, pokud Nejvyšší správní soud neshledá důvody pro její odmítnutí.

[9] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná. Zabýval se proto otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatelů ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zejm. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[10] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že manželu stěžovatelky a) a otci nezletilých stěžovatelů taktéž nebyla udělena mezinárodní ochrana, kasační stížnost proti zamítavému rozsudku krajského soudu byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 3 Azs 226/2017 - 34, odmítnuta pro nepřijatelnost.

[11] Stěžovatelé spatřují přijatelnost v zásadním pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do jejich hmotně-právního postavení. Takovou vadou však napadený rozsudek, ani řízení, které mu předcházelo, zjevně netrpí. Krajský soud vypořádal všechny námitky obsažené v žalobě a jeho úvahy jsou jasné a srozumitelné. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 290/2017 - 23). Krajský soud se podrobně zabýval posledním bydlištěm stěžovatelů, které je v Zakarpatské oblasti, přičemž se vypořádal i se zprávami o zemi původu, které stěžovatelé uvedli v žalobě. Posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu

(srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48), krajský soud v tomto ohledu taktéž postupoval v souladu s ustálenou judikaturou.

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud žádný důvod pro přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. neshledal a jako takovou ji Nejvyšší správní soud musel odmítnout.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Ustanovený zástupce stěžovatelů advokát Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M. učinil ve věci jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V souladu s ustanovením § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí běžně odměna za každý z těchto úkonů 3.100 Kč. Protože se však jednalo o společné úkony při zastupování tří osob, náleží advokátovi ve smyslu § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % (tedy odměna ve výši 2.480 Kč za jeden úkon a jednu zastupovanou osobu, celkem 7.440 Kč). Dále Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatelů náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto byla přičtena i zástupcem požadovaná náhrada DPH ve výši 21%, tedy 1.625 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 9.365 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu